

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ



ΤΟ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟ ΤΑΣΙ

(Παραμύθι Έλληνικό του Ίκονιού)

Μιά φορά κ' έναν καιρό ήσαν τρεις αδερφές φτωχές και ος ώρα γάμου.

Κάθε βράδυ καθόντουσαν και νυχτερεύανε και φτιάναν τὰ προικιά τους. Έκει πού νυχτερεύανε μιλούσανε και λέγαν.

— Άχ ως έπαιονα τὸ γυνὸ τοῦ βασιλιῆ καὶ θάκαινα ἕνα πιλάφι. τόσο καλὸ καὶ τόσο πολὺ πού θάτρωγε καὶ θά χορταῖνε ὅλη ἡ χώρα.

— Ἄμ' ἐγὼ, ἔλεγε ἡ δεύτερη, ἂν έπαιονα τὸ γυνὸ τοῦ βασιλιῆ, θά έφτιανα ἕνα χαλί τόσο πολὺ μεγάλο, πού θά καθότανε ὅλο τὸ χωριὸ καὶ θά περιόσενε ἀκόμα.

Ἡ τρίτη δὲν ἐμίλαγε :

— Ἐοὺ τί θά έκανες τῆς εἶπε ἡ μεγάλη.

— Ἐγὼ ἂν έπαιονα τὸ γυνὸ τοῦ βασιλιῆ, θά τοῦ έκανα παιδί, πού θά έλαμπε ὁ ἥλιος σὸ μέτωπό του, κ' ἕνα κορίτσι, πού θά έλαμπε σὸ πρόσωπό του τὸ φεγγάρι.

Μιά νύχτα πέρασε τὸ βασιλόπουλο, ἀκουσε τὰ λόγια τους καὶ ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ.

— Θά πάρω, σκέφτηκε, τὴν πιὸ μεγάλη νὰ χορταῖνονε ὅλοι οἱ κάτοικοι καὶ ὅλος ὁ στρατὸς μου πιλάφι.

Τὸ εἶπε καὶ τὸ έκαμε. Σὲ λίγο ἔγειναν οἱ γάμοι. Τὸ πιλάφι ἔγεινε ἀλλὰ δὲν ἔφθασε οὔτε γιὰ τὴ μισὴ τῆ χώρα.

Θύμισσε τότε τὸ βασιλόπουλο τὴν ἀφῆος αὐτῆ καὶ στεφανώθηκε τῆ δεύτερη μὲ τὸ χαλί.

Μὰ οὔτε καὶ κείνη ἐπέτυχε, τόσο μεγάλο τὸ χαλί, ὅσο τὸ ἔλεγε, γιὰτὶ δὲν ἔφθασε νὰ καθήσῃ ὅλο τὸ χωριὸ καὶ τὸ βασιλόπουλο τὴν ἔδωξε κ' αὐτῆ καὶ πῆρε γιὰ γυναῖκα του τὴν τρίτη.

Ἐξῆσαν καλὰ μ' αὐτῆ, περᾶσαν καμπόσοι μῆνες δταν ἤρθαν ξαφνικὰ μαντάτα, νὰ πῆρὸ τὸ βασιλόπουλο σὸν πόλεμο.

Τὸ μαντάτο αὐτὸ δυσαρῆστος πολὺ τὸ βασιλόπουλο. Πὼς νᾶφηνε μακρὸν ἄπ' τὴ γυναῖκα του τὴν ὥρα πού αὐτῆ θά γεννοῦσε ; Περιμένε μὲ τόσο λαχτάρα τὴ γέννα αὐτῆ. Ὡς τόσο πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

— Ἀκούσινε ἔδω, εἶπε σιὸς ἀνθρώπους του, πού θάμειναν σὸ παλάτι. Ἄν γεννήσῃ ἡ γυναῖκα μου καλὰ, νὰ βάλετε ἀσπρο πανὶ σὸ παλάτι καὶ θά καταλάβω τί συμβαίνει. Ἄν δὲν γεννήσῃ, καθὼς εἶπε, τότε νὰ σηκώσετε ἕνα μαυρο-κατάμαυρο πανί... Αὐτὰ εἶπε κ' ἔφυγε γιὰ τὸν πόλεμο.

Σὺν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ ἡ γυναῖκα του, πῶσαν ἡ δυὸ ἀδελφές τῆς, πού τὴν ζήλευσαν, τὴ μαμμὴ, καὶ τὴν καταφέρνονε μὲ χρημάτα πολλὰ, ν' ἀλλάξῃ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι πού θά γεννοῦσε ἡ βασίλισσα βάζοντας σὸν τόπο τους, ἕνα σκυλάκι καὶ μιὰ γάτα.

Σὺν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ, νὰ καὶ ἡ μαμμὴ, μ' ἕνα χρυσὸ κουτί, πού εἶχε μέσα τὸ σκυλλάκι.

— Γι' εἶχες ἐκεῖ μέσα ; τὴν ρωτᾶει ἡ βασίλισσα.

— Ἐγὼ τὰ ἐγαλεῖτα μου καὶ δὲν κάνει νὰ τὰ ἴδῃ κανένας.

Σὺν ἐλευθερώθηκε ὁμως ἡ γυναῖκα καὶ έκανε ἕνα παιδί, πού ἦταν ἄμορφο σὸν ἥλιο, ἡ μαμμὴ γρήγορα

γρήγορα, τὸ βάζει μέσα σὸ χρυσὸ κουτί καὶ ἀφῆνει στὴ θέσι του τὸ σκυλλάκι.

Μιά μαύρη σημαῖα ἐμφώθηκε τότε ἀμέσως σὸ παλάτι.

Ἄλλοι κατεβᾶσανε τὰ μούτρα τους, καὶ σὸν ἤρθε καὶ τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὸν πόλεμο, καὶ τοὺς εἶδε ὄλους λυπημένους, τοὺς ρώτησε τί τρέχει :

— Γιατὶ νὰ μὴν εἰμεθα λυπημένοι, τοῦ εἶπαν αὐτοί, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα σου ὀχι μόνον δὲν γέννησε τὸν ἥλιο, ἀλλὰ οὔτε ἀνθρώπο δὲν έκαμε !

— Καὶ τί έκαμε ;

— Ἐνα σκυλλάκι.

Πικρᾶθηκε τὸ βασιλόπουλο, μὰ εἶπε νὰ δώσῃ τόπο στὴν ὀργῆ, καὶ νὰ δὴ μῆπως τὸ δεύτερο παιδί θά ἦταν τὸ φεγγάρι.

Ἄς ἀφίσουμε τὸ βασιλόπουλο, καὶ ἂς ἔρθουμε στὴ μαμμὴ, πού εἶχε βάλει τὸ παιδί μέσα σὸ χρυσὸ κουτάκι. Ἐτρέξε αὐτῆ, ἔφτιασε στὴ θάλασσα καὶ ἐκεῖ πέταξε τὸ χρυσὸ κουτί στὰ κύματα. Τὰ κύματα τὸ πῆραν, τὸ παράσουσαν καὶ τὸ φέραν σ' ἕνα ἔρημο νησί, πού ἔμεινε κᾶποιοσ καλόγηρος, ἀσκητῆς μεγάλος, γιὰ ν' ἀγιάσῃ. Μιά μέρα πού εἶχε κατεβῆ στὴν ἀκροθαλασσιά, γιὰ νὰ μαεῦσῃ καρβούρους καὶ χοιλίδια, γιὰ τὴ φτωχὴ του πρόγνοσι εἶδε κάτι νὰ λάμπη στὴ θάλασσα. Πλησίασε, ἀντικρως τὸ χρυσὸ κουτί, τὸ ἀνοῖξε, καὶ εἶδε ἕνα παιδάκι μέσα ὄμορφο καὶ σὸν τὸν ἥλιο λαμπερό.

— Βοὲ τὸ καῦμένο ! εἶπε, μὲ τί νὰ τὸ θρέψω τὸ παιδάκι αὐτὸ ἔδω στὴν ἔρημιά, πού δὲν ἔχω παρὰ ρίζες καὶ χοιλίδια !

Ἐκεῖ πού ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, νὰ καὶ τοῦ ρίχνει ὁ Θεός, ἕνα τοαμπὶ σταφύλι. Μ' αὐτὰ ἔθρεψε τὸ μωρὸ καὶ τακτικὰ πειά, κάθε ἡμέρα τοῦ ῥιχνε ὁ Θεός ἀπὸ ἕνα τοαμπὶ κ' εἶσι πότε μὲ τὸ σταφύλι, πότε μὲ τὰ φραγάκια, κατᾶφρεσ ὁ ἐρημητῆς νὰ θρέψῃ τὸ μικρὸ.

Ἄς ἔρθουμε τώρα πάλι στὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Πάλι, ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ γίνηκε αὐτῆ ἔγγνος, πάλι ἤρθε ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ καὶ πάλι ἔφτιασε σὸ παλάτι ἡ μαμμὴ μ' ἕνα ἀσημένιο κουτί.

— Ἐγὼ τὰ σὺνεργά μου μέσα. Δὲν ἐπιτρέπεται κανένας νὰ τὰ δὴ ! εἶπε σ' ὄλους.

Ἄν γεννήσῃ ἡ βασίλισσα έκαμε ἕνα κορίτσι ὄμορφο σὸν τὸ φεγγάρι ! Πάλι τὸ πῆρε ἡ μαμμὴ κορυφά, τὸ ἔβαλλε σὸ ἀσημένιο τὸ κουτί τῆς, ἔβαλλε ἕνα γατάκι, πού εἶχε κρυμμένο ἐκεῖ μέσα, τὸ ἀφῆνος σὸν τόπο τοῦ κοριτοῦ καὶ πῆρε τὸ κουτί μὲ τὸ κορίτσι καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα.

Οἱ αἰλικὸι τρέξαν νὰ ποῦν σὸ βασιλόπουλο, τὸ ν.ο, σὸν ρώτησε τί γέννησε ἡ γυναῖκα του. Μόλις ἔμαθε τὸ βασιλόπουλο πὼς τὸ δεύτερο παιδί του εἶνε ἕνα γατί, ἔφριξε !

— Τί εἶνε αὐτὸ παιδί μου ; τοῦ εἶπε τότε ἡ μαμμὴ. Ἐχεις μιὰ γυναῖκα πού κάνει ὄλο γάτες καὶ σκυλιά !

Θύμισσε πειά τότε τὸ βασιλόπουλο καὶ διάταξε νὰ



ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τό όνομα Πούλος

Σύμφωνα με μία πρόβλεψη του Έλληνικού λαού το όνομα παίζει σπουδαίο ρόλο στη ζωή του ανθρώπου. Αποδείξεις και το ανέκδοτο εκείνο του Θεσσαλού χωρικού, που ένα παιδί του το βάφτισε ένας Κωνσταντινοπολίτης έμπορος περαστικός από εκεί. 'Ο έμπορος άνωμασε το παιδί Μιγάλη κ' έφυγε. 'Επειτα από χρόνια οι δυο κομπάρσοι άνταμωθήκαν' πάλι, και ο γονιός έμαθε ότι ο βαφτιστικός του είχε γίνει του σχολιού και του παλουκιού. Και ο πατέρας με παράπονο έλεγε :

— 'Ελόγου σου φταίς, κομπάρσο. Δέν μου τώβγαζες το παιδί Γιάννη με μού γι ά ν η, Στέργιο με μού σ τ ε ρ ι ώ σ η η, Προκοπή με μού π ρ ο κ ό ψ η η παρά μου τώβγαλες Μιγάλη και μου χ ά λ α σ ε !

Στην Πελοπόννησο, όταν τα παιδιά δέν ζουν πέρα από την παιδική ηλικία, οι οικογένεια πιστεύει ότι τούτο όφείλεται σε μάγια κανενός έχθρου, και τότε πρέπει, το πρώτο παιδί του θά γεννηθή, να το παραγορήσουν τρικώς σε καμμία φιλική οικογένεια. Σύμφωνα λοιπόν με τη συνήθεια αυτή, η γιαγιά τού βρέφους το βάζει σε ένα καλάθι, βγαίνει στους δρόμους του χωριού και φωνάζει :

- Πουλώ ένα παιδάκι !...
— Πόσα ; ρωτούν η γειτόμισες.
— Όσα-όσα ! άπαντή η πουλήτρια !

Και το παιδάκι αγοράζεται τάχα μ' ένα καρβέλι, με μία τσαπέλα σκυά, μ' ένα σακί σιτάρι, κλπ. παραδίνεται κατά τύπους ο' εκείνη που τ' αγοράσας και παίρνει τ' όνομα Π ο υ λ ο ς, που θεωρείται άλεξίκακο, δηλαδή διαγών από πάνω του κάθε κακό. Από τη στιγμή εκείνη το φωνάζουν Πούλο. Μετά καιρό τού βαφτίζει ο παπας τού χωριού, τού δίνει άλλο όνομα, αλλά για τους χωρικούς μένει πάντα Πούλος, κ' έτσι και τόν φωνάζουν.

Η ντομάτα στην Ελλάδα

Οι Έλληνες κηπουροί, οι μάγειροι—η και όλοι μας — θά έγραφε ίσως να εορτάσουμε την εκατονταετηρίδα της... ντομάτας ! Πράγματι, συμπληρώνεται έκαστο χρόνο από τότε που το νόστιμο αυτό και χρησιμοποιάτο κηπουρικό είσχηθη στην Ελλάδα κατά τόν έξης τρόπο :

Κοντά στο Μνημείο του Άντισκράτους (το λεγόμενο και άλλοιώςκα Φανόρι του Διογένης) ήταν τα χρόνια εκείνα ένα Μοναστήρι καθολικών. 'Ο πολυδιαβασμένος ήγούμενός του—γνωστός με το παρατσούκλι Φ ρ ο γ κ ο π α τ ε ρ ο ς,—μαζί με τους άλλους σπόρους που έφερε από την Ευρώπη έφερε και ντοματόσπορο. Τους έφύτεψε γύρω-γύρω από το μνημείο και το καλοκαίρι οι Άθηναίοι επέγαιναν με περιέργεια να ίδουν τους κόκκινους καρπούς που δούλιζαν την πρασινίδα. 'Ο ήγούμενος επρόσφερε ευχαρίστως ντομάτες ο' εκείνους που θά ήθελαν να δοκιμάσουν, κανείς όμως, δέν τολμούσε να φάη, γιατί φοβόταν μήπως είνε φαρμακερός ! «Μπορεί να θέλουν να μάς δηλητηριάσουν οι παλησοφράγκοι», έλεγαν μεταξύ τους. 'Όταν όμως είδαν τους ίδιους τους καλογήρους να τρώνε ντομάτες, έθαυρούσαν μερικώς κ' έφαγαν, πρώτα πράσινης τουρούς, έπειτα κόκκινες, μαγερεμένες. Από τότε η ντομάτα έπολιτογραφήθη στην Έλληνική κοινία.

Όταν ο λόγος βύθων έφλοξεσνήθη—στο πρώτο ταξείδι στην Ελλάδα—στο καθολικό μοναστήρι, έφιλοτιμήθη να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Ποιητή.

Ο Βασίλειος και τó καναρίνι

Ό άξιωματος Βασίλειος Γεώργιος Α' άγαπούσε πολύ τα ταξείδια, τού άρεσαν όμως να ταξιδεύη έχκορνιτο. Μιά φορά, που έπηγαν με το σιδηρόδρομο από τη Φραγκοφύρση στο Παρίσι, τού συνέβη τó άκόλουθο έπεισόδιο.

Στό ίδιο βαγόνι ήταν και μία γορή κυρία, καλοντυμένη, ή όποία είχε ένα καναρίνι μέσα στο κλουβί. Έξαφνα ή πορτούλα τού κλουβιού άνοιξε και φλώστ ! τó πουλάκι φτερουγά έξω και πηγαίνει και τραυώνει κάτω από τόν καναπέ. Τα τζάμια τού βαγονιού ήταν άνοιχτά. Η κυρία έβαλε τις φωνές :

— Άχ, τó πουλί μου, τó πουλάκι μου, θά μου φύγη ! Ποιώς, δυστυχία μου !.

Ο Βασίλειος της Ελλάδος, με παιδική άφέλεια, γοητίσας, χώθηκε κάτω από τόν καναπέ, έπιασε τó φτερωτό φουδάκι και τόν παρέδωσε στην κυρία του, ή όποία, δέν εύρισκε λόγια να έκφραση την ένρωμοσύνη της.

Οί Βούλγαροι και ο 'Αβέρωφ

Ένα από τα περίεργα τού Έλληνοβουλγαρικού Πολέμου τού 1913 είνε και τούτο : Στην τούση ενός Βουλγάρος άξιωματικός που τόν αημωλίωσε τó Έλληνικό ίππικό, βοέθηκε ένα γράμμα, που είνε έτοιμος να τó στείλη στον πατέρα του, στη Σόφια. Άνέφερε ότι δέν τού έγραψε πολλά, γιατί έπεφυλάσαστο να τού γράψη έκτενέστερα από τη Θεσσαλονίκη, «όπου ο Βουλγαρικός στρατός θα έμπαινε σε τέσσερες ή πέντε μερες» !. Γιά να τόν άποξήμιση όμως για τη συντομία της έπιστολής του, τού άνέφερε μερικώς βουλγαρικούς θιάμβους, μεταδίν τόν όποιον και τόν επόμενο : «Μια ταξιαρχία Βουλγαρικού ίππικού είσαορηγήσασα γενναίως στη θάλασσα, έπερικυκλώσας και συνέλαβε τόν «'Αβέρωφ !...»

πάρουν τή γυναίκα του, να τήν «πετρούσουν» να τήν χρίσουν με πέτρες δηλαδή, ως τόν λαμό, και όποιος περνάει να τήν φτύνη.

Τό κουτί με τó κορίτσι, τó πηραν κ' αυτό τά κύματα και τó φέραν στο έρμηνήσι που ήταν ο καλόγηρος. Από τήν λάμψη τού κουτιού, κατέβηκε ο καλόγηρος στ' άκρογάλι, τó πήρε και τó άνοιξε. Μόλις είδε μέσα ένα κοριτσάκι όμορφο σαν τó φγγάρι, άπελιπίστηκε πάλι κ' άρχισε να σκέπτεται :

— Τώρα πώς να τά θρέψω αυτά τά δυό παιδιά, που δέν ύπόγει τίποτε έδώ στο νησί μου ; 'Ο Θεός όμως έξακολούθησε να στείλη τά σταφύλια και ή θάλασσα τά ψαράκια της. Και με ψαράκια και σταφύλια ζήσαν και μεγαλώσαν και τά δυό τά μικρά.

Πέρας έτσι καιρός και χρόνια, τά παιδιά μεγαλώσαν, όταν έια άπόγευμα παρουσιάστηκε ο Χάρος και είπε στον καλόγηρο.

— 'Ετοιμάσου πλέον ! 'Ηρθε ο καιρός σου ! Άθρο βράδυ να είσαι έτοιμος, θά έρθω να σε πάω !

Αιτός κάλεσε τότε τά δυό τά άδέρφια και τούς είπε : — 'Ακούστε έδώ παιδιά μου. Τόσα χρόνια ζωής, κοινάστηκα. Θά κοιμηθώ κ' έγώ τώρα ν' άναπαυθώ. Θά τραβήξω έναν ύπνο, μεγάλο-μεγάλο, μεγάλο κ' άτελειώτων άλλα θέσεις μην φοβηθείτε. Να έξακολούθηστε να μένετε έδώ. Άν όμως στενοχωρηθείτε σ' αυτή έδω τήν έρημιά και τήν μοναξιά νά, πάρτε αυτό τó τασάκι. Μόλις τó φιλήσετε και τού πητε :

Τασάκι μου, τασάκι μου, έπιασε τούτη τή ζωή, Γιά κέρασέ μας κ' άλλη.

Αυτό θά σάς πάρη και θά σάς πάη ο' άλλον κόσμο. Έκει θά ίδητε πράγματα παράξενα, άνθρωπος, ποίτετες. Κ' αν δέν σάς άρέσει και έκει πηγαίνετε σ' άλλα μέρη.

Τά εύλόγησε ύστερα, τά φίλησε και τήν άλλην ήμέρα κοιμηθήκε, τόν ύπνο τόν άξυπνητο. 'Ηρθε ο Χάρος και τόν πήρε.

Τά παιδάκια στενοχωρηθήκαν για τó χαμό του, μά, σαν μικρά, περνοσαν τήν ήμερα τών.

Παίξαν με πετραδάκια, ή μαζεύανε λουλούδια, ή λαλούσανε μαζί με τά πουλιά, ή χάζεσαν με τ' άστέρια. Μά σαν πέρασαν κάμποσες ήμέρες, άρχισαν να στενοχωρούνται. Έίχαν χάσει, τόν καλόγηρο, που ήταν συντροφιά τους, και ο τόπος πειά δέν τά χωρούσε. Έκει που καθόντουσαν στενοχωρημένα, θυμήθηκαν άξαφνα, τó τασάκι.

— Βρε άδερφούλα μου, λέει τó άγόρι, έχουμε τó τασάκι. Θά τó φιλήσω, θά πάω σ' άλλον κόσμο και αν εν' καιά εκεί έρχομαι και σε πάω. Τό φίλησε, ποι λέτε, και είπε ύστερα τά λόγια :

Τασάκι μου, τασάκι μου, κτλ.

'Αμέσως τó «τασάκι» τόν έφερε σε μία πόλι. Είδε τότε τó παιδί εκεί πράγματα, που δέν τά ξασείθε στη ζωή του, ούτε τó ήξευρε τι ήτανσαν. Πορτοκάλια χρυσά και στογγυλά, μήλα, άχλάδια, φρούτα, άμάτια, άνθρωποι με πλούσια φορέματα, γλυκίσματα, φαγητά, κυρίες, σπίτια, μαγαζιά, παλάτια. Χλια δυό πράγματα.

— Βρε ώραία είνε, είπε, έδώ, άς πάω να πάρω και τήν άδελφή μου. Κι' άρχισε να λέη ξανά τά λόγια :

Τασάκι μου, τασάκι μου, πάμε στην άδελφή μου.

(Η συνέχεια στ' άλλο φύλλο.)



ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΩΔΕΙΟΝ ΓΙΑ... ΠΟΥΛΙΑ!

Γιά να πλουτίση κανείς άρκει μία καλή ιδέα. Μία τέτοια καλή ιδέα κατέβηκε τελευταία στο μυαλό της Αγγλίδος μίς Ποιγκετ Ουϊτκμπ, ή όποια είνε σήμεραν έκτομμυριούχος.

'Η μίς Ποιγκετ Ουϊτκμπ εκέφθηκε έδώ και λίγα χρόνια ν' άνοιξη στο Λονδίνον ένα 'Ωδειο που να μη μοιάζη διόλου με όλα τ' άλλα, ένα 'Ωδειο... γιά παπαγάλους και καναρίνια !

Στό 'Ωδειο αυτό μαθαίνουν οι παπαγάλοι να μιλούν και τά καναρίνια να τραγουδούν όμορφα.

Τό δικαίωμα εισόδου στους πτωχούς μαθητάς είνε δυό λίρες στεργλίνες. Τό καϊόστημα κατοπ ν γυρούει μία λίρα για να μάθη πέντε φράσεις από τέσσερες λέξεις τήν κάθε μια στο ε παπαγάλους. Μ' άλλες τρεις λίρες οι παπαγάλοι μαθαίνουν δεκα φράσεις. Όταν ο παπαγάλος είνε ιδιοφυία, ο κατοχός του πληρώνει 100 λίρες και τόν μαθαίνουν 25 φράσεις.

Τέτοιες πρωτοτυπίες έννοείται ότι μονο με τούς εκκεντρικούς 'Εγγλέζους μπορούν να έχουν επιτυχία. Εύτυχώς για τη μίς Ποιγκετ Ουϊτκμπ τó 'Ωδειο της έχει περισσότερα πουλιά άπ' όσα μπορεί να διδάσκη.

Γ' αυτό πρόκειται να τó επεκτείνη.

'Εν τώ μεταξύ η κυρία διευθύντρια αύξησε τις τιμές τών μαθημάτων.

'Ας σημειωθή επί πλέον, ότι οι παπαγάλοι και τα καναρίνια που βγήκαν από τó 'Ωδειο της πρακτικής αυτής 'Εγγλέζας, έχουν πολύ μεγάλη αξία και άκριβαγοράζονται.

